

Arrest

nr. 68 125 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 15 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VERBEKE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 juni 2010, verklaart er zich op 28 juni 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 18 mei 2011, aangetekend verstuurd op 19 mei 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart een hindoe te zijn van de Rattan etnie, de Indische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 juni 1971 in Bholath dorp, Kapurtalla district, in de Punjab staat. U verklaart in 2002 gehuwd te zijn met P. R. in Bhogpur dorp, Jalandhar district, in Punjab staat. Uw vrouw kwam bij u inwonen in uw geboortedorp Bholath. U verdiende de kost als kleermaker in dienst bij iemand in uw dorp en uw vrouw had een schoonheidssalon in jullie huis. Jullie hebben twee kinderen. In 2009 verhuist u naar het geboortedorp van uw vrouw omdat zij dichtbij haar ouders wil wonen. U huurt er een huis en gaat aan de slag in haar dorp als kleermaker. Uw vrouw laat graag het geld rollen en uw schoonbroers verwijten u

niet genoeg te verdienen om uw vrouw te onderhouden. Zij eisen daarom een echtscheiding maar daar gaat u niet mee akkoord. In december 2009 dienden uw schoonbroers klacht in tegen u om u onder druk te zetten en beweerden dat u uw vrouw sloeg. U werd twee à drie uren aangehouden in het politiekantoor van Bhogpur. U heeft een kennis op dat kantoor en die hielp u vrij te komen. Uw schoonbroers bedreigden u met de dood en de politie kwam verschillende keren naar uw huis. Omdat uw kennis u altijd van tevoren waarschuwde, zorgde u ervoor niet thuis te zijn en ging u desnoods even elders logeren waardoor ze u niet konden oppakken. In april 2010 vielen vier mensen u aan bij een tankstation. Omdat u geen andere vijanden heeft, gaat u ervan uit dat die aanval door uw schoonbroers opgezet werd. U dient geen klacht in bij de politie omdat u ervan uit gaat dat de politie aan de kant van de mensen staat die geld hebben. U bleef in Bhogpur wonen tot uw vertrek. Op 13 juni 2010 vliegt u van Delhi naar Parijs. U verklaart zich vluchteling in België op 28 juni 2010.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoeker kan geen enkel reisbescheiden voorleggen en maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen zijn reisweg aannemelijk;
- verzoeker kan geen enkel origineel begin van bewijs neerleggen omtrent zijn identiteit of nationaliteit wat een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas;
- verzoeker legt ook geen enkel bewijs van zijn relaas neer;
- verzoeker heeft geen enkele poging ondernomen om de hulp van de lokale autoriteiten in te roepen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij een beroep moest doen op een smokkelaar om India te kunnen verlaten en deze nooit zijn reisdocumenten heeft teruggegeven.

Verzoeker stelt verder dat het een essentieel recht van een asielzoeker uitmaakt om zijn land te verlaten en een asielaanvraag in te dienen zonder in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten. Verzoeker meent een bewijs van goede medewerking aan de procedure te zien in het alsnog hebben bekomen van een kopie van zijn identiteitsbewijs tot deelname aan de verkiezingen waaruit niet alleen zijn identiteit en nationaliteit blijkt, maar ook zijn woonplaats op datum van 25 april 1995 (Kapurthala, Bholath). Verzoeker verwijst verder naar de kopie van het geboortecertificaat van zijn dochter (stuk 5) en kopie van het uittreksel uit het huwelijksregister (stuk 3) als bevestiging van Bholath als zijn woonplaats.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal volledig voorbij te gaan aan de opmerking van verzoeker dat de politie aan de kant staat van de mensen die geld hebben en stelt dat het algemeen bekend is dat corruptie een deel uitmaakt van de Indiase samenleving, hierbij verwijzend naar twee rapporten van UNHCR. Verzoeker stelt dan ook dat uit vrees voor de (door zijn schoonfamilie omgekochte) politie het niet verwonderlijk is dat hij zoveel mogelijk het contact met deze politie wenste te vermijden en a fortiori geen klacht heeft ingediend tegen zijn schoonbroers.

Verzoeker meent zich niet elders in India te kunnen vestigen omdat er dient rekening te worden gehouden met de schoonfamilie die de nodige financiële middelen heeft om hem te lokaliseren en de vervolging ook uitgaat van de omgekochte politie zodat bescherming in het land van herkomst onmogelijk is gelet op de mogelijkheid tot vervolging in het hele grondgebied.

Verzoeker is van oordeel dat uit de weergegeven feiten voldoende blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn (lage sociale) afkomst en het behoren tot een sociale groep.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij voldoende heeft aangetoond dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling die erin bestaat vermoord te worden door zijn schoonfamilie of (onterecht) te worden gearresteerd door de door zijn schoonfamilie omgekochte politie.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal heeft immers vooreerst terecht gesteld dat verzoeker noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen zijn reisweg aannemelijk heeft kunnen maken. Verzoeker legt geen stukken neer die zijn reisweg aantonen, terwijl hij nochtans beweert met een intercontinentale vlucht naar Frankrijk te zijn gevlogen. Aldus moet hij op zijn minst in het bezit zijn geweest van een instapkaart of van bagagebewijzen. Het ontbreken van reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas (RvS 3 maart 2008, nr. 180.360).

Verzoeker legt evenmin een begin van bewijs neer van zijn identiteit of nationaliteit. Aangezien verzoeker geen bewijs van identiteit neerlegt toont hij niet aan dat hij de persoon is die vermeld staat op de door hem neergelegde documenten met name de geboorteaktes van de kinderen en het uittreksel uit het huwelijksregister. Wat betreft het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde kopie van identiteitsbewijs tot deelname aan de verkiezingen van april 1995 kan worden opgemerkt dat dit een kopie betreft waaraan, om reden dat deze zich gemakkelijk lenen tot knip- en plakwerk, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Niet enkel legt verzoeker geen enkel bewijs van zijn relaas neer, hij legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de stukken die zijn relaas zouden hebben kunnen staven. Zo stelt de bestreden beslissing vast: *“U verklaart dat uw schoonbroers een klacht tegen u neergelegd hebben (Gehoorverslag CGVS, 5 mei 2011, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt waarom u die klacht hier niet neerlegt, doet u er eerst het zwijgen toe. U tracht tijd te winnen door de wedervraag te stellen: “Bewijs?” en vraagt zich dan af hoe u dit kunt bekomen. U beweert dat het moeilijk te bekomen is en wanneer u gevraagd wordt waarom, stelt u dat men een klacht niet krijgt maar dat, als er een echte FIR (First Information Report) zou zijn, het wel mogelijk is die te bekomen. U bevestigt vervolgens dat men een echte FIR wel zou kunnen verkrijgen. Hierop wordt u gevraagd of het dan geen echte FIR is die tegen u ingediend is waarop u stelt te vermoeden dat het geen echte FIR was en uw schoonbroers geld aan de politie zouden hebben gegeven om u enkele uren vast te houden. Op de vraag hoe u nu precies weet dat het geen FIR is, zegt u dat als er een FIR zou zijn tegen u men u niet zo snel vrijgelaten zou hebben (Gehoorverslag CGVS, 5 mei 2011, pp. 11-12). Eerder heeft u nochtans laten optekenen dat er wel degelijk een FIR opgemaakt werd tegen u (Vragenlijst ter voorbereiding gehoor CGVS, 14 juli 2010, p. 2). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid, tracht u dit goed te praten door uw bewering dat een FIR ook een klacht is en dat u zei dat u het niet wist en dat ze misschien zelf FIR opgeschreven hebben (Gehoorverslag CGVS, 5 mei 2011, p. 13). Dit kan niet overtuigen, temeer daar u nog een verdere zware tegenstrijdigheid heeft gedebiteerd: u verklaart voor het Commissariaat-generaal dat er geen proces is tegen u (Gehoorverslag CGVS, 5 mei 2011, p. 12). Eerder verklaarde u nochtans dat er een proces tegen u loopt (Vragenlijst ter voorbereiding gehoor CGVS, 14 juli 2010, p. 2). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid, is uw enige verweer een ontkenning (Gehoorverslag CGVS, 5 mei 2011, p. 13). U baseert uw verweer louter op een ontkenning zonder een ernstige poging te ondernemen om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen. Een dergelijk verweer kan niet dienstig geacht worden.”*

Verzoeker onderneemt zelfs geen poging om deze tegenstrijdigheden te weerleggen of te verklaren, deze blijven dan ook onverminderd overeind.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers relaas op waarheid berust, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat er slechts sprake kan zijn van vervolging uitgaande van niet-overheidsactoren indien de staat, partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming in te roepen, ook al had hij hiertoe de gelegenheid en verklaarde verzoeker zelfs een kennis te hebben op het politiekantoor die hem zou geholpen hebben om vrij te komen en die hem ook telkenmale vooraf zou hebben ingelicht wanneer de politie verzoeker thuis zou komen opzoeken (gehoorverslag, 11-12). Dergelijke handelswijze is onvoldoende om aan te tonen dat de overheid in verzoekers land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

De verwijzing van verzoeker naar rapporten rond corruptie binnen o.a. de politie in India is niet voldoende als verweer vermits een verwijzing naar algemene rapporten immers niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS van 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS van 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat de verwijzing naar het behoren tot een sociale groep betreft, wenst de Raad op te merken dat een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een sociale groep dient aan te tonen. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet nader onderzocht te worden.

2.3. De loutere bewering dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling volstaat op zich niet opdat een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet kan aangenomen worden. Verzoeker dient die bewering te staven met een begin van bewijs of op zijn minst te concretiseren met feiten die het bestaan van dat risico aannemelijk maken.

De bewijslast rust immers ook wat de subsidiaire bescherming betreft op de asielzoeker die aan de hand van concrete elementen moet aantonen dat hij beantwoordt aan de voorwaarden van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoeker steunt zijn vraag voor subsidiaire bescherming volledig op zijn asielrelaas.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Verder toont verzoeker niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in India een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER